

Царь-а като че, какъ Миусей държи страннѣ тѣ на Ес-
райлтани тѣ, начна да го гони. Миусей за да са суклони
отъ Флароново то гоненїе отиде въ Мадамска тѣ земля.
Оутрѣденъ отъ пътишествїе то сѣдна тамъ при единъ кладе-
нецъ. А въ онѣй предѣлъ живѣлъ е единъ Богоизловъ Сва-
шенникъ, именемъ Йодоръ, които е ималъ сѣмь дѣщери, кои-
то са пазели овци тѣ на отца си. Тѣи пастырки дойдохъ
въ то сѫщо то врѣма съ овци тѣ на кладенца, и напѣли-
хъ корыта тѣ, за да напѣятъ овци тѣ си. Но дойдохъ
дрѣгъ пастыри, и изгонихъ — (както правятъ невоспитанни
тѣ человѣци) — пастырки тѣ, да напѣятъ они понапрѣдъ
овци тѣ си. Такъ неправдинъ като видѣ Миусей, дожалъ
мъ, стана, помогна на пастырки тѣ, и напѣ имъ овци тѣ.
Зато онѣ по рано, нежели дрѣгъ пастъ, си отидаха той денъ
оудома си; понеже всегда са закаснѣвали отъ пакости тѣ на
пастыри тѣ. Отецъ имъ гы попыта: Какъ можихте днесъ та-
ко рано да си дойдете? Онъя мъ отговорихъ: Единъ Егуп-
танинъ (Миусей е билъ като Егуптанинъ облеченъ) спази ны
отъ пастыри тѣ, и помогна ни да напѣмы овци тѣ. На
Йодора весма радостно са ави това драговолно благодѣянїе на
того страннаго человѣка, и пленъ отъ сърдечнѣ благодарность
запыта дѣщери тѣ си. Да е той человѣкъ? Шо сте го остава-
вили на полана та? Идите, доведите го, да обѣдва съ нами,
и да мъ благодаримъ за благодѣянїе то. Онъя отидаха, и
доведоха Миусеа предъ отца си. Добры тѣ и благодѣтелни
тѣ человѣци всегда са любатъ и почитатъ помеждъ си; зато
и Миусей обѣщася на Йодара, какъ ще остани оу него; а
той мъ дади дѣщера си Сепфорж за женѣ.

Така стана Миусево то красно дѣло, безъ всякожъ него-
въ надежда, заплатено. А зато оно е и красно; понеже за
заплатъ не е нито мыслилъ. Тако добро то дѣло и благо-
дѣянїе то никога не остава незаплатено, но не трѣба никога
за заплатъ да е правимъ.

§. 57. Горда та кѣпина.

Миусей стана пастыръ оу теста си Йодора. Едноаждъ и-
звѣди овци тѣ далеко въ пусткнинъ тѣ до планини тѣ Хе-